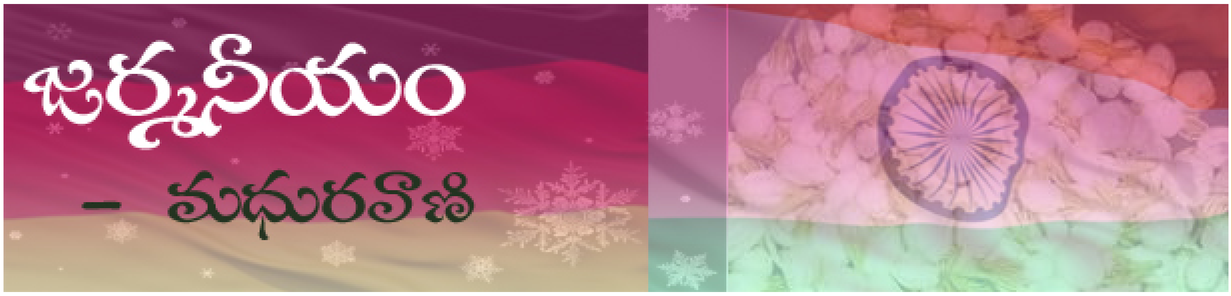

దోసెడు మంచు పూలు.. గుప్పెడు గుండె ఊసులు..

మనం ఎవరింటికైనా వెళ్ళినా, ఎవరైనా మనింటికి వచ్చినా గుమ్మంలోనే ఒకరినొకరు పరిచయం చేసుకోవడం సంప్రదాయం కదా! అందుకనీ...

"నమస్తే అండీ."

"నమస్తే.. ఎవరమ్మా నువ్వు?"

"నేనండీ. మధురని.."

"మధురా.. పేరు ఎక్కడో విన్నట్టుందే.."

"మరేనండీ.. ఇదివరలో ఇక్కడే కౌముది గడపలో కూర్చుని మీకు కొన్నికథలు చెప్పాను కదండీ.."

"ఆఆ.. గుర్తొచ్చింది.. ఏంటమ్మా సంగతి.. ఇలా వచ్చావేం?"

"మరేంలేదండీ.. తీరిగ్గా కూర్చుని కాసేపు మీతో సరదాగా మాదేశం కబుర్లు చెపుదామని వచ్చానండీ.."

"మీదేశమా.. నువ్వు ఎక్కడ ఉంటావేంటి?"

"నేను జర్మనీలో ఉంటానండీ. అప్పుడే పావొంతుపైన జీవితం ఇక్కడే గడిచిపోయిందండీమరి.. అందుకే మాదేశం అనేసాను."

"ఏంకబుర్లు చెప్తావేంటి.. ఏదో దోసెడూ గుప్పెడూ అంటున్నావే?"

"మరేనండీ.. మన ఆంధ్రదేశంనుంచీ ఈదేశానికి ఎగిరొచ్చాక ఇన్నేళ్ళలో ఎన్నెన్ని మంచుపూలవానల్లో తడిసానో కదండీ.. ఆ జ్ఞాపకాల ఊసుల్ని నెలకోదోసెడైనా నింపుకొచ్చి మీ అందరితో పంచుకుందామనీ.."

"ఓహో.. మంచిపనే.. మరి మమ్మల్నేం చెయ్యమన్నావిప్పుడు?"

"మీరేం చేయక్కర్లేదండీ. ఎంచక్కా వేడిగా కాఫీనో, టీనో పక్కనపెట్టుకుని, వెచ్చగా చెంపన చేతులు పెట్టుక్కూర్చుని హాయిగా నేచెప్పే కబుర్లన్నీటికీ ఊకొడితే చాలు.. అదే మహాభాగ్యం.."

"ఊ.. కానివ్వు మరి.. శుభం.. నీదేఆలస్యం!"

:-)

మర్యాద.. మన్నన.. క్రమశిక్షణ..

మే నెల మొదటి తారీఖుని ప్రపంచ వ్యాప్తంగా 'లేబర్ డే' అంటే ప్రపంచ కార్మిక దినోత్సవంగా జరుపుకుంటారన్న సంగతి తెలిసిందే కదా! చాలా దేశాల్లోలాగే జర్మనీలో కూడా మేడే రోజున అన్నీ కార్యాలయాలకి సెలవు. ఈ మేడే స్ప్రింగ్ సీజన్లో వచ్చే సెలవు కావడం మూలానేమో మరి ఇక్కడ చాలా ఉత్సాహంగా మేడే వేడుకలు జరుపుకుంటారు. యువతీయువకులు విశేషంగా పాలు పంచుకునే ఈ సంబరాల్లో 'మే పోల్' ని నిలబెట్టడం ముఖ్యమైన ఘట్టం. 'మే పోల్' అంటే చెక్కతో తయారైన పెద్ద పొడవాటి స్థంభంలా ఉంటుంది. జండా కర్రలాగా సన్నగా ఉండకుండా బాగా మందంగా, బరువుగా ఉంటుంది. ఎక్కడైతే ఆ 'మే పోల్' ని నిలబెడతారో ఆ చోటుకి, వాళ్ళకి సంబంధించిన విషయాల్ని సూచించేలా కొన్ని చిహ్నలని కూడా దాని మీద అలంకరిస్తారు. అంటే ఉదాహరణకి యూనివర్సిటీ కాంపస్లో నిలబెట్టే మే పోల్ కి అక్కడున్న వివిధ విభాగాలు, కోర్సులూ సంబంధిత చిహ్నలని పెడతారన్నమాట. ప్రతీ ఏడాదీ మే డే రోజున పెద్ద ఎత్తున జరిగే పండగలో అందరూ సాంప్రదాయక వస్త్రాలలో వచ్చి యథావిధిగా బోల్డు రకాల తిండి పదార్థాలూ, వైన్, బీరు, ఆటలు, పాటలు, విందు వినోదాలతో సరదాగా గడుపుతారు. మేడే రోజున అందరూ కలిసి తలో చెయ్యీ వేసి నిలబెట్టిన 'మే పోల్' మళ్ళీ వచ్చే ఏడాది దాకా అలానే స్థిరంగా ఉంటుంది. మేడే రోజున మే పోల్ చుట్టూ చేసిన అలంకరణ చూస్తే నాకు మన జెండావందనం వేడుకలు గుర్తొస్తాయి.

ఈ సీజన్లో వాతావరణం గురించి ఒక సరదా నానుడి ఉందని ఒకసారి మా కొలీగ్ చెప్తే తెలిసింది. సాధారణంగా ఈ టైముకి చలి తగ్గిపోయి కాస్త ఎండాకాలపు ఛాయలు కనిపించాలి కానీ ఒకోసారి రోజు రోజుకీ మారిపోతూ ఉన్నట్టుండి వాన, అంతలోనే ఎండ, తెల్లారి చలిగాలులు.. ఇలా మన అంచనాకి అందనట్టు ఉంటుందని ఈ వాతావరణాన్ని 'ఓల్డ్ వుమన్ మూడ్ స్వింగ్స్' తో పోలుస్తారట సరదాగా. మే నెల వచ్చేసరికి అందరిళ్ళ ముందూ తోటల్లో ఎండకి మెరుస్తూ, గాలికి ఊగుతూ డాఫోడిల్స్, టులిప్స్ కనిపిస్తూ ఉంటాయి. పెద్ద పెద్ద చెట్ల నిండా విరగబూసిన చెర్రీ బ్లూమ్స్, మాగ్నోలియా

బ్లూమ్స్ ముచ్చట గొలుపుతూ ఉంటాయి. మోయలేనన్ని పూల గుత్తులతో విస్టీరియా తీగలు కనువిందు చేస్తుంటాయి. నెలల తరబడి మంచు దుప్పటి మాటున సూర్యుడి మొహం కనపడక ఎండ కోసం మొహం వాచిపోయి ఉంటారేమో ఎండలు ముదిరే కొద్దీ జనాలందరూ ఇళ్ళలో కన్నా బయటే ఎక్కువ ఉంటుంటారు. వుడ్స్ లోకి వాకింగులు, జాగింగులకి వెళ్ళేవారు, సైకిలు ట్రిప్పులు ప్లాన్ చేసుకుని మైళ్ళ కొద్దీ దూరం సైకిళ్ళ మీద తిరిగేవారు, సరస్సులు, నదీతీరాల్లో కూర్చుని ఎండని ఆస్వాదించేవాళ్ళు, బీర్ గార్డెన్లు, ఐస్క్రీమ్ పార్లర్లు, రెస్టారెంట్లు అన్నీటి ముందూ ఎండలో కూర్చుని కాలక్షేపం చేసేవారు.. ఇలా ఎక్కడ చూసినా జనాలతో కిటకిటలాడిపోతూ సందడిగా ఉంటుంది.

సహజంగా జర్మన్లకి మర్యాద, మన్నన ఎక్కువే. ఆఫీసుల్లో, షాపుల్లో, పబ్లిక్ ప్లేసుల్లో అపరిచితులు కూడా నవ్వు మొహాలతో హలో చెప్తుంటారు. కానీ అలాగని తొందరగా మాటలు కలిపేసే కలుపుగోలుతనం తక్కువేననిపిస్తుంది. బస్సులు, రైళ్ళలో దాదాపు మాటలు వినపడనంత నిశబ్దంగా ఉంటారంటే ఆశ్చర్యపోవాల్సిన పని లేదు. మన దగ్గరైతే రైలు ఎక్కిన ఓ అరగంట తర్వాత వీళ్ళు ఎప్పటినుంచో మంచి స్నేహితులేమో అన్నంతగా కబుర్లలో మునిగిపోతుంటాము కదా.. వీళ్ళు అలాంటివేం లేకుండా చేతులో పుస్తకంతోనో, చెవిలో ఇయర్ ఫోన్స్ తోనో నిశబ్దంగా కూర్చుంటారు. కలిసి జట్టుగా వచ్చిన వారైనా సరే వారిలో వారు చాలా తక్కువగా, మెల్లగా మాట్లాడుకుంటారు. ప్రయాణాల్లో గట్టి గట్టిగా మాట్లాడుకోవడం మిగతా ప్రయాణీకులందరికీ ఇబ్బందిగా భావిస్తారు. పరిచయస్థులు కాని వారితో ముభావంగా మెలిగే అలవాటు ఉన్నప్పటికీ ఎవరైనా అడగ్గానే సహాయం చెయ్యడానికి ఎప్పుడూ సిద్ధంగానే ఉంటారు. వారి మనస్తత్వం, నడవడిలో నిజాయితీ, నిక్కచ్చిగా వ్యవహరించే తీరు చక్కగా అనిపిస్తుంది. నా స్వానుభవంలోనూ, స్నేహితుల అనుభవాల్లోనూ ఇది చాలా సార్లు గమనించినదే.

ఇక్కడ దాదాపుగా ఏ షాపులోనైనా సరే మనం డబ్బు చెల్లించాక వాళ్ళు తిరిగి ఇచ్చే చిల్లరని సరి చూసుకోవాల్సిన అవసరం ఉండదు. నిజంగా అంత ఖచ్చితంగా ఉంటారు. నాకసలు ఇన్నేళ్ళలో అలా చిల్లరని సరిచూసుకునే అలవాటే పోయిందంటే మీరు నమ్మాలి మరి. ఏదో సినిమాలో బ్రహ్మానందం అతిశయంగా చెప్తాడు కదా పారిస్ లో ఏదైనా వస్తువు వదిలేసి వెళ్ళి ఏడాది తర్వాత వచ్చి చూసినా సరే ఎక్కడికీ పోకుండా నిక్షేపంలా ఉంటుంది అని. పారిస్ సంగతేమో గానీ జర్మనీలో మాత్రం ఏదైనా వస్తువు ఎక్కడైనా పోతే మళ్ళీ వెళ్ళి వెతుక్కుంటే సాధారణంగా దొరుకుతుంది. నేనొకసారి సూపర్ మార్కెట్లో బిల్లు కట్టేసి క్రెడిట్ కార్డ్, ఇంకోసారి బ్యాంక్ కార్డ్ అక్కడే మర్చిపోయి వచ్చాను. మర్చిపోయి వచ్చానన్న విషయం వారం దాకా గ్రహించనేలేదు. వారం తర్వాత ఎక్కడ వదిలేసి ఉంటానా అని అతి కష్టం మీద గుర్తు తెచ్చుకుని వెళ్ళి ఆ సూపర్ మార్కెట్లలో అడిగితే ఐడెంటిటీ ప్రూఫ్ సరి చూసుకుని వాళ్ళు దాచి ఉంచింది తెచ్చిచ్చారు. ఒకసారి ఎప్పుడూ రద్దీగా ఉండే ఒక పెద్ద షాపింగ్ మాల్లో కొత్తగా షాపింగ్ చేసిన వస్తువులతో ఉన్న బ్యాగ్ పోగొట్టుకుంటే రెండ్రోజుల తర్వాత మళ్ళీ వెళ్ళినప్పుడు దొరికింది. మా స్నేహితుడు ఒకతను ఒక షాప్ లో తన వాలెట్ మర్చిపోతే అందులో ఉన్న కార్డులు, డబ్బులతో సహా క్షేమంగా దొరికేసింది.

పైన చెప్పిన వాటన్నీటికన్నా బాగా గుర్తుండిపోయిన సంఘటన ఒకటుంది. ఒకసారి స్నేహితులందరం కలిసి వేరే ఊరికి వెళ్ళి వస్తూ వస్తూ ఇండియన్ షాప్లో మన కూరగాయలు, మసాలాలు వగైరా కొనుక్కుని బ్యాగులన్నీ నింపుకుని తిరిగి వస్తున్నాం. మేము దిగాల్సిన బస్ స్టాప్లోనే ఒక ఎనభై ఏళ్ల పైబడిన ముసలావిడ కూడా బస్ దిగాల్సి ఉంది. ఆవిడని చూసి అయ్యయ్యో ఒంటరిగా దిగగలదో లేదో ఏమన్నా సాయం చేద్దామా అనుకున్నాము గానీ ఆవిడకి ఎవరి సాయమూ తీసుకోవడం సుతరామూ ఇష్టం లేనట్టుంది. ఇక్కడ చాలాసార్లు గమనించాను ముసలివాళ్ళు ఇలా కొంచెం మొండిగా ఉండటం. ఒకోసారి కాస్త చాదస్తంగా కూడా కనిపిస్తుంటారు. ఆ రోజు పాపం ముసలావిడ ఒక్కతే వచ్చింది అనుకుంటూ ఆవిడని గమనిస్తూ ఆవిడ వెనకాలే బస్ దిగిపోయాను నా బ్యాగ్ బస్లోనే వదిలేసి. నేను వెంటనే అయ్యో అనుకునేలోపే బస్ వెళ్ళి పోయింది. అప్పుడే కొత్తగా జర్మనీ వచ్చిన రోజులేమో పోయిన బ్యాగ్ దొరికే అవకాశం ఉందని తెలీక నాకు చాలా ఏడుపొచ్చేసింది. అంత బాధ ఎందుకంటే బ్యాగ్ పోయిందని కాదు. బ్యాగ్లో బ్యాంక్ కార్డులతో సహా ఉన్న వాలెట్, ఫోన్, పాస్పోర్ట్, మా ల్యాబ్, ఇన్స్టిట్యూట్ మొత్తానికీ అవసరమైన ఎలక్ట్రానిక్ కీస్, ఇంటి తాళాలూ సర్వం అందులోనే ఉన్నాయి. ఆ బస్సేమో పక్క ఊరికీ, ఈ ఊరికీ మధ్యన తిరిగేది. ఆ రోజుకి అదే ఆఖరి బస్సు కాబట్టి మళ్ళీ ఇక్కడికి రాదు. తెల్లారితే ఆదివారం ఆ బస్సుండదు. ఉన్నా ఏ రోజు ఏ బస్సులో ఏ డ్రైవర్ ఉంటాడో ఎవరికి తెలుసు. అన్నట్టు ఇక్కడ బస్సుల్లో కండక్టర్లు ఉండరు. డ్రైవరే టికెట్లు కూడా ఇస్తుంటాడు. ఇంక చూడండి ఆ రోజు బ్యాగ్ పోయిందని మామూలు టెన్షన్ కాదసలు. మా స్నేహితుల్లో ఇద్దరబ్బాయిలు ఉన్నపళంగా మూడు కిలోమీటర్ల పైన పరుగెత్తి ఆ బస్ తిరిగొచ్చే ఇంకో బస్టాండుకి వెళ్ళి ఎలాగైతేనేం ఆ బస్సుని పట్టుకోగలిగారు. అంత పరుగులు పెట్టి ఆయాసపడుతూ వెళ్ళిన వీళ్ళని చూసి నవ్వుతూ ఆ బస్ డ్రైవర్ "ఇప్పుడే గమనించాను బస్సులో ఎవరో బ్యాగ్ మర్చిపోయిన సంగతి. చాలా కష్టపడి వచ్చినట్టున్నారు. మీరెప్పుడైనా బస్సుల్లో ఏవైనా మర్చిపోతే భయపడక్కర్లేదు. వీటిని తీసుకెళ్ళి సెంట్రల్ ఆఫీస్లో భద్రపరుస్తాం. మీరు ఆ ఆఫీస్ పని వేళల్లో వెళ్ళి మీ వివరాలు చెప్పి మర్చిపోయిన మీ వస్తువులు తీసుకెళ్ళవచ్చు" అని చెప్పాడట. అప్పుడు బోల్డు ఆనందంతో పాటు ఆశ్చర్యంగా కూడా అనిపించింది. మరీ చాలా ఊర్లు దాటి వెళ్ళే రైళ్ళలో గొడుగులు లాంటివి మర్చిపోతే చెప్పలేము గానీ చాలా చోట్ల సాధారణంగా పోయిన వస్తువులు దొరుకుతాయి.

మనకి క్రికెట్ పిచ్చి ఉన్నట్టే వీళ్ళకి సాకర్ పిచ్చి బాగా ఉంటుంది. సాకర్ మ్యాచులు జరిగేప్పుడు అందరూ ఎంత ఉత్సాహంగా వాళ్ళ జట్టుని సపోర్ట్ చేస్తూ ఆటని ఆస్వాదిస్తారో ఎప్పుడైనా వాళ్ళ ఆటగాళ్ళు చెత్తగా ఆడి ఓడిపోయినప్పుడు కూడా అంత ఒపిగ్గా ఉంటారు. వాళ్ళ జట్టు గెలిచినప్పుడు అరుపులు, కేకలతో దద్దరిల్లిపోతే ఓడిపోయినప్పుడు అంతటా నిశబ్దం కనిపిస్తుంది. అంతకు మించి ఆటగాళ్ళ మీద మితిమీరిన కోపం, అసహనం ప్రదర్శించినట్టు నేనైతే ఎప్పుడూ చూడలేదు. అలాంటి వారు ఒకటీ అరా ఎక్కడైనా ఉంటారేమో తెలీదు గానీ చాలామంది మాత్రం స్పోర్టివ్ గా తీసుకున్నట్టే కనిపిస్తారు.

ఇక క్రమశిక్షణ, సమయపాలన విషయానికొస్తే జర్మన్లు చాలా పద్ధతిగా ఉంటారు. ఉద్యోగ సంబంధిత మీటింగుల కోసమనే కాదు, వ్యక్తిగతంగా ఎవరింటికన్నా పార్టీకో, భోజనానికో వెళ్ళేటప్పుడైనా సరే సరిగ్గా ఏ టైమంటే ఆ టైమే! బస్సులు, ట్రాములు, రైళ్ళు కూడా ఎప్పుడూ నిమిషాలతో సహా సరైన టైముకే నడుస్తుంటాయి. ఏడు గంటల ముప్పై రెండు నిమిషాలకి ఈ స్టాప్లో బస్ రావాల్సి ఉంటే అది సరిగ్గా ముప్పై రెండుకే వస్తుంది. మన వాచీలో సరైన టైము పెట్టుకోడం కూడా చాలా అవసరం ఇక్కడ. అరనిమిషం తేడాతో ట్రైన్ మిస్సయిన సందర్భాలు చాలానే ఉన్నాయి నాకు. ఇక్కడికొచ్చిన కొత్తల్లో బస్సుల కోసం ఎన్నిసార్లు పరిగెత్తాల్సి వచ్చేదో. ఒకోసారి అరనిమిషం ఆలస్యమైనాసరే బయట మనం కనిపిస్తూ ఉన్నాసరే లోపలున్న బస్ డ్రైవర్లు, ట్రైన్ డ్రైవర్లు తలుపు తియ్యనంత ఖచ్చితంగా ఉంటారు. అప్పుడప్పుడూ శీతాకాలంలో మంచు విపరీతంగా కురుస్తున్నప్పుడు మాత్రం దూరం నుంచి రావాల్సిన రైళ్ళు కాస్త ఆలస్యంగా నడుస్తుంటాయి.

ఇక్కడ వసంతం, వేసవి కాలంలో ఎక్కడ చూసినా చెట్ల నిండా విరగబూసిన పువ్వులు, కాయలు, పండ్లు కనిపిస్తున్నా ఎవ్వరూ కోసినట్టే కనిపించరు. ఇళ్ళ ముందంటే సరే గానీ కొన్ని చోట్ల చుట్టూ ఎలాంటి కంచెలు లేకుండా చిన్న చిన్న తోటల్లా ఆపిల్ చెట్లు, చెర్రీ చెట్లు విరగకాసి ఉంటాయి. వాటి జోలికి కూడా ఎవరూ వెళ్ళరు. కొన్ని చోట్ల పండ్లన్నీ నేలరాలిపోవడం కూడా కనిపిస్తూనే ఉంటుంది. మా వీధిలో ఒక కార్యాలయం ముందు ఒక ఐదారు ఆపిల్, పియర్ చెట్లు ప్రతీ ఏడాదీ విరగ కాస్తుంటాయి. ఒకసారి వాళ్ళు ఆ చెట్లకి ఒక నోటీస్ పెట్టారు. ఏంటా అని చూస్తే "ఈసారి కాయలు ఇంకా పాకానికి రాలేదు కాబట్టి అప్పుడే కోయకండి" అని రాసి ఉంది. భలే అనిపించింది. నేనింకా ఈ చెట్ల పండ్లు కోస్తే శిక్షార్హులు అన్నట్టు ఏమైనా హెచ్చరిక రాసారేమో అనుకున్నా. :-)

కొన్ని చోట్ల ఎక్కువగా పొలాలకి, 'హైవే'లకి దగ్గర్లో చిన్న చిన్న పూల తోటలు ఉంటాయి. వాటి చుట్టూ కంచె ఏమీ ఉండదు. కాపలాకి కూడా ఎవరూ ఉండరు. అక్కడ బోర్డు మీద ఏ రకం పువ్వులు ఎంత ఖరీదో రాసి, పువ్వులు తెంపుకోడానికి రెండో మూడో చాకులు,

అలాగే మనం కోసుకున్న పువ్వుల డబ్బులు వెయ్యడానికి హుండీలాగా చిన్న డబ్బా ఉంటుంది. ఎవరైనా వెళ్ళి అందులో డబ్బులు వేసి పువ్వులు తెచ్చుకోవచ్చు. ఇక్కడ అందరూ ఇళ్ళల్లో తాజా పువ్వులు పెట్టుకోడానికి ఇష్టపడతారు కాబట్టి చాలామందే వచ్చి కోసుకుపోతుంటారు. కానీ మొదటిసారి అలాంటి తోట చూసినప్పుడు నేనెంత ఆశ్చర్యపోయానో అసలు. తోటి మనుషుల మీద ఎంత నమ్మకం మోసం చెయ్యకుండా డబ్బులిచ్చి పువ్వులు తీసుకెళతారని, అలాగే జనాలు కూడా కష్టపడి తోట నాటిన వారి నమ్మకాన్ని వమ్ము చెయ్యకుండా ఎంత నిజాయితీగా ధర చెల్లించి పూలు కోసుకువెళుతున్నారోనని భలే సంతోషమనిపించింది.

ప్రపంచ వ్యాప్తంగా విదేశాల్లో వృత్తి ఉద్యోగాలు నిర్వహిస్తున్న భారతీయులు, ఆ మాటకొస్తే ఆసియా నుంచి వచ్చిన వారి మీద వృత్తిపరంగా మిగతా వారి మీద కంటే ఎక్కువ ఒత్తిడి ఉంటుందని, ఒకేలాంటి ఉద్యోగస్థాయిలో ఉన్నాసరే మిగిలినవారికన్నా వీరి నుంచి ఎక్కువ పని, నైపుణ్యం ఆశిస్తారని అందువల్ల వారి అంచనాలని అందుకోవడం కోసం, ఆ ఒత్తిడి తట్టుకోవడం కోసం అందరి కంటే కాస్త ఎక్కువే పని చెయ్యాల్సి వస్తుందని అంటూ ఉంటారు. అందునా మాలాంటి సైన్సు పరిశోధనా రంగాల్లో ముందే ఒత్తిడి ఎక్కువ. కానీ ఎక్కడో ఒకరో ఇద్దరో తప్పిస్తే ఎక్కువ శాతం మంది ప్రొఫెసర్లైనా, కంపెనీల్లో మేనేజర్లు, యాజమాన్యం అయినా మనల్ని మాత్రమే ఒత్తిడి చేసేది తక్కువ. నిజానికి ఇక్కడ ఉద్యోగానికి ఎంత విలువ ఇస్తారో వ్యక్తిగత జీవితానికి అంతకన్నా కొంచెం ఎక్కువే విలువిస్తారు అది వారిదైనా, వారి కింద పని చేసేవారిదైనా సరే. వారాంతాల్లో పని చెయ్యమని, ఆఫీస్ పని గంటల కన్నా ఎక్కువ పని చెయ్యమనే హుకుంలేవీ ఇక్కడ ఉండవు. అప్పుడప్పుడూ క్లిష్టసమయాల్లో అవసరం అయినప్పుడు ఎవరూ చెప్పకుండానే ఎక్కువ శ్రమ తీసుకోడానికి అందరూ సిద్ధపడే ఉంటారు. వారాంతాలు రెండు రోజులూ, సంవత్సరం పొడవునా పదికి పైగా వచ్చే పబ్లిక్ హాలిడేస్, ఆరోగ్య కారణాల వాళ్ళ పెట్టే సెలవులు కాక ప్రతీ ఒక్కరికీ పాతిక రోజుల పైనే సెలవలు తీసుకునే అవకాశం ఉంటుంది. ముప్పై ఏళ్ళు పైబడిన వారికి వయసుతో పాటుగా ఇంకా సెలవలు పెరుగుతుంటాయి. రీసెర్చ్ ఫీల్డ్ లో మాకుండే టెన్షన్స్ వల్ల ఎక్కువ రోజులు సెలవలు తీసుకోకుండా ఉంటే ఒకోసారి ఆఫీసు వాళ్ళే గుర్తు చేస్తుంటారు చాలా సెలవలు ఉన్నాయి వాడుకోమని. ప్రతీ ఏడాది క్రిస్మస్, ఈస్టర్ లాంటి పండగలప్పుడే కాకుండా ఎండాకాలంలో కనీసం రెండు వారాలన్నా సెలవలు తీసుకోవడం ఇక్కడ దాదాపూ ప్రతీ ఒక్కరూ చేసే

పని. ఈ కారణాల వల్ల ఇక్కడ ఎంత బిజీగా విధి నిర్వహణలో మునిగిపోయేవారికైనా కుటుంబంతో గడపడానికి, మధ్య మధ్యలో సెలవలు తీసుకుని రిలాక్స్ అవ్వడానికి వెసులుబాటు బాగానే ఉంటుంది.

మొత్తానికి ఇక్కడ జనాలు కాస్త ఎక్కువ ముభావంగా ఉంటారేమో, తొందరగా కలవరేమో అని అప్పుడప్పుడూ అనిపించినా సరే వీళ్ళ దగ్గరినుంచి నేర్చుకోవాల్సిన సుగుణాలు, ఆచరణలో పెట్టాల్సిన మంచి లక్షణాలు చాలానే ఉన్నాయనిపిస్తుంటుంది. ముఖ్యంగా నా గురించి నేను చూసుకుంటే చాలన్నట్టు కాకుండా, వారిపై ఏ నిఘా, అజమాయిషీ ఉన్నా లేకపోయినా సరే వారి వారి సామాజిక బాధ్యతలని విస్మరించకుండా ఉండటమే ఎన్నో చారిత్రిక ఆటుపోట్లకి తట్టుకుని కూడా వీరి జాతిని అభివృద్ధిపథంలో ముందు వరుసలో నించోబెడుతోందని నాకనిపిస్తుంది. ప్రభుత్వ సంస్థలైనా, ప్రైవేటు సంస్థలైనా మనం ఏదైనా పని మీద వెళ్ళినప్పుడు ఆయా అధికారులు వ్యవరించే తీరు, కేవలం ప్రభుత్వం ఏదో చేసుకెళ్ళి పోవడం కాకుండా పౌరులు కూడా చాలావరకు బాధ్యతాయుతంగా నడుచుకోవడం ఇవన్నీ ఇక్కడ నివసించే వారి జీవితాన్ని మరింత భద్రంగా, ప్రశాంతంగా గడపగలిగేట్టు చేస్తుంటాయని నా అభిప్రాయం.

మరో గుప్పెడు ఊసులు వచ్చే నెలలో...

●●●

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com

COMMENTS